

udfra. Det er blevet meddelt i presse og radio, at *den internationale valutafond* har nedlagt protest overfor nationalbanken mod, at afgift af rejsevaluta er gennemført, uden at man har spurgt fonden, og man gør fra den side gældende, at den afgift må sidestilles med dobbelte valutakurser, som man ikke må gennemføre, før man har spurgt fonden. Heroverfor har man fra dansk side anført, at det drejede sig om en midlertidig lov, hvad jeg også håber er rigtigt, samt at den blev lavet i hast, og jeg må give tilslutning til, at det var hastværksarbejde.

Da vi finder, at det både udfra et nationalt synspunkt er en beklagelig lov og også internationalt er meget beklageligt, at man opretholder denne afgift, skal jeg på min gruppes vegne her have den ære at fremsætte et lovforslag gående ud på, at lov nr. 439 af 19. november 1950 ophæves, og jeg anbefaler lovforslaget til velvillig og grundig behandling.“

Finansministeren kunne ikke gå med til at ophæve loven, efter at den kun havde virket i 5 måneder og udenfor den almindelige feriesæson. Den havde hidtil indbragt 4,7 mill. kr. eller lidt mindre end 1 mill. kr. pr. måned i gennemsnit, men måtte ventes at ville få væsentlig større betydning i sommermånederne. Det var rigtigt, at den internationale valutafond havde ment, den burde have været spurgt, før loven gennemførtes. Fonden havde imidlertid erklæret, at den var indforstået med, at loven vedblev at gælde indtil 31. marts 1952, da dens gyldighedstid udløber; men ønskede man loven forlænget, burde der optages forhandlinger med fonden om lovens udformning.

Fra ordførerne for de partier, der havde medvirket til lovens gennemførelse, mødte lovforslaget ikke tilslutning, selvom der ikke var megen tilfredshed med afgiften. Man ønskede ikke at fragå den trufne aftale, hvorefter valutaafgiften skulle opkræves i tiden indtil 31. marts 1952.

Lovforslaget henvistes til et udvalg. Dette afgav ikke betænkning.